

KIS KALAP

A MI EVETKÉNK. (Lásd a 230. l.)

A SZEGFÜ-CSUPORKA.

— Igaz kis történet. —
(Vége)

ÉSŐN értek haza, mert a mama nagyon-nagyon lassan tudott menni, néha majd eldőlt utközben. Midőn végre megérkeztek szerényes kis lakásukba, a szegény asszony kimerülten hanyatlott a székre, láb borzongatta s hideg veríték lepte el homlokát.

Petike aggódva nézegetett anyjára.

„Kis fiam,“ szolt Örzse asszony, „szaladj át a Zsuzsi nénihez és mondd meg, hogy beteg vagyok, kéretem, csináljon nekem egy kis herbatheát és látogasson meg egy perczre.“

Petike dobogó szívvel szaladt Zsuzsi nénihez s elmondta az izenetet, de nem várta be, míg az orvosság elkészül és Zsuzsi néni is utnak indulhat, hanem sietett ismét haza. És mialatt hazafelé ment, mindinkább átlátta, hogy egyedül ő okozta az egész bajt. Mikor ismét a szobába ért, zokogva rohant mamájához.

„Oh kedves jó anyácskám, meg tudod-e bocsátani hibámat! Én vagyok oka mindennek, jól tudom! Oh, nem is érdemlem, hogy többé szeress!“

A jó mama szelid szavakkal válaszolt és nyájasan intette, hogy csak jól viselje magát ezután, minden meg lesz bocsátva. Petike épen felelni akart, midőn belépett Zsuzsi néni a jó meleg theával.

Nemsokára aztán lefeküdtek s Örzse asszony, látva Petike mély szomo-

ruságát, elalvás előtt még egyszer mondá:

„No most aludjál szépen, fiacskám; ha jól alszunk, holnap már nem lesz semmi bajunk.“

Ezzel eloltotta a mécsest és mély sötétség lett a szobában. Soha sem ijesztette Petikét a sötétségannyira, mint most. Elrejté fejét a vánkosok közé és keservesen sirdogált, sirdogált; mindaddig, míg végre elaludt. Hanem az ilyen álomban bizony nincs köszönet; mindenféle borzasztó látományok üldözték; majd a patakba esett és aztán bukott sokáig, mélyen, le, nagyon mélyre, míg végre keskeny kis gödörbe jutott; majd az a nyulacska, melyet reggel ő kergetett, óriási szörnyeteggé növe, őt kergette; majd kedves szegfűvirágát látta, amint hervad, hervad, s csakhamar egészen fonyadtan hajlik le. Erre fölébredt és — a nap fényesen ragyogott be az ablakon, a szegfű illatosan pompázott az ablakpárkányon, nem volt semmi baja, hanem a mama!... Mikor Peti odanézett anyja ágyára, szive összeszorult. Anyja sápadtan, mozdulatlanul feküdt ott s midőn Petike gyorsan kiugrott és hozzásietett, így szolt bágyadt hangon:

„Petikém, én ma nem igen fogok fölkelhetni; menj az orvos urhoz és hívd ide!“

A kis fiu sirva megcsókolta beteg mamáját és szaladt az orvosért, onnan pedig ismét Zsuzsi nénihez sietett, kérve őt, hogy jöjjön át ha csak egy pár perczre is. Midőn hazaértek, az orvos már ott volt s nagyon komoly arcot

csinált a beteg állapotára. Szegény Petike ki sem juthatott a zokogásból, csak akkor csöndesedett el, mikor az orvos mondta, hogy ne sirjon, mert ez izgatja a beteget s ez bajt okozhat. A baj azonban így is meglett. Örzse asszony forró lázba esett s majd tíz napig eszméletlenül feküdt. Ez idő alatt a jó Zsuzsi néni ápolta, a menynyire tőle telt, Petike is, kit jóformán erőszakkal kellett néha elvinni a beteg ágya mellől, hol éjjel-nappal örködött.

Szomorú idő volt ez, de végre egyszer azt mondta az orvos, hogy már vége minden veszélynek, Örzse asszony nemsokára fölépül, csak vigyázzon magára s naponként igyék néhány korty jó ó bort. Hanem ezt könnyebb volt tanácsolni mint megtenni. Petike összekereste a ládafiában megmaradt krajczárokat, hanem ez bizony edes kevés volt, a jó ó bor pedig igen drága, — hogy lehessen hát megvenni!

Petike busan üldögélt egy sarokban és töprengött, hogyan szerezze meg mamájának azt a drága bort, melyet a doktor bácsi ajánlott. És amint az ablak felé pillantott, egyszerre szemébe ötlött az épen javában virágzó szegfűcsuporka. Fölugrott, fölkapta a virágot s gyorsan szaladt vele ki. A faluban több uraság is lakott s Petike tudta, hogy az uri kisasszonyok szeretik a szép virágot . . . hátha valaki megveszi! . . .

Azonban a mily gyorsan kész volt a tervvel, ép oly nehéznek bizonyult annak végrehajtása. Alig ment néhány lépésnyire, ijedten gondolt arra, hogy

hiszen ha eladja kedves virágját, akkor el kell válnia tőle . . . nem látja többé a gyönyörű szegfűcskét, melyet hetek, hónapok óta oly gyöngéd gondoskodással ápolt. E gondolat annyira leverte, hogy busan leült egy ház sarkánál, szívére szoritotta a virágot s eszébe sem jutott, hogy kinalja az arra menőknek. Így telt az idő s a nap már nyugovóra kezdett szállani és Petike szorongó szívvel vette észre, hogy nem sokára este lesz, haza kell menni, ő pedig nem akar üres kézzel hazamenni. Erősen elszánta magát, hogy eladja a virágot, bármennyire nehezére essék. És alig szánta magát erre, jött egy nyájas arcú öreges ur, kézen vezetve egy kis leánykát.

„Kedves papa, nézd csak, mily gyönyörű szegfű!“ szolt a kis leány.

Petike fölugrott, lekapta fejről a sapkát, szólni akart valamit, kinalni a virágot, de a hang elakadt torkán, csak szemei teltek meg könnyekkel.

Az öreg ur kérdé, eladó-e az a szép virág s midőn Petike sirva felelé, hogy „igen is, kérem, vegye meg!“ a nyájas ur részvevőleg kérdé, mi baja? Petike röviden elmondott mindent, elmondta, hogy anyja beteg, az orvos jó bort rendelt, de nincs pénzük, ezért hát rászánta magát, hogy eladja legdrágább kincsét, ezt a szép szegfűbokrót.

Az öreg ur részvételt hallgatta végig s aztán azt mondta, hogy a szegfűért cserében ad egy üveg jó ó bort, mert ő épen borkereskedő. Ez ugyan nem volt egészen igaz, hanem az való, hogy annak a nyájas öreg urnak pom-

pás borai voltak pinczében és segíteni akart a szegény kis fiu baján, mert hiszen a szegfű árán Petike különben nem kapott volna egy fél üveg bort. Petike persze erre nem gondolt, most pedig már épen nem, hanem örvendezve ment a jó urral ennek házához s mig odaérték, el kellett részletesen mondania mindent, magáról és mamájáról. Aztán bevezették egy pompásan butorozott terembe s ott kellett várnia, mig az öreg ur a bort előhozta Jókora palaczk volt, a kis leány pedig egy kosárba mindenféle jó eleséget rakott össze s odaadta Petikének, hogy vigye el a mama számára.

Az öreg ur aztán még intette, hogy jól vigyázzon, el ne törje az üveget, és ha elfogyott a bor, majd jöjjön újra smegint kap.

Petike egészen boldogan távozott a jó emberektől, de nem is sejtette, hogy tulajdonképen csak ajándékot kapott, nem cserélt; szentül hitte a bohó kis fiu, hogy az ő kedves

szegfűje legalább is ér annyit, mint ez a bormeg teli kosár, — ha nem többet.

Most azonban már könnyebb szívvel vált meg kedves virágjától és sietett haza, hol anyja már bizonyosan aggodva várja. Alig tudott hová lenni örömeben, mikor a szobába lépett s a bort és teli kosarat meglepett mamája elé rakta. Örzse asszony sokáig csak bámult, de aztán Petikének el kellett mondani, miképen jutott e drága portékákhoz; el is mondta őszintén, nem titkolván még azt sem, hogy bizony sokáig sirt és küzködött, mig végre rászánta

magát, hogy odaadja kedves virágját. A jó anyát egészen meghatotta a kis fiu gyöngédsége s Petike soha sem volt még oly boldog, mint e pillanatban, midőn anyja őt karjaiba ölelte.

Az a nyájas öreg ur pedig, ki oly boldoggá tette őket, messziről követte Petit s az ablak előtt megállott. Onnan aztán látta, mi történik odabent.

A KIS PONY ÉS GAZDÁJA. (Lásd a 235. l.)

Örzi asszony ezután gyorsan föl-
lábadt, amiben nagy része volt annak a
nyájas, jó öreg urnak is, ki naponkint
küldött a szegény asszonynak jó, táp-
láló ételeket és erősítő borocskát. Petike
egészen boldog volt, különösen mikor elő-
ször kísértelt anyjával a mezőkre; egész
halmaz szép vad virágot szedett össze
gyönyörködtetésére. De mekkora volt

meglepetése, midőn hazatérve, ott találta
az ablakban ismét kedvencét, a szép
szegfűvirágot, teli bimbóval, még pom-
pásabban, mint valaha. Ujjongva rohant
hozzá, összecsókolgatta s tánczolt örö-
mében, lassanként azonban mégis gon-
dolkozni kezdett, hogy hát tulajdonké-
pen mily módon került a virág ide visz-
sza? És ekkor a mama is megszólalt

TÁNCZ. (Lásd a 230. l.)

és azt mondá, hogy a virágot nem sza-
bad megtartani, hanem vissza kell vinni
azoknak a jó embereknek, kérve őket,
tartsák meg emlékül. Petike nagyot so-
hajtott, aztán belenyugodott.

Mindjárt utnak is indultak s visz-
szavitték a virágot a jó öreg ur házába
s az a kis leány, kit Petike első talál-
kozásakor az öreg urral látott, rendki-
vül megörült, mikor a virágot ismét

megpillantá. Hanem apja szigorú em-
ber volt s eleinte nem akarta megen-
gedni, hogy Margit kisasszony megtartsa
a virágot s végre csak azon föltétel
alatt egyezett bele, ha a kis leány oly
jó lesz, mint volt Petike, kinek ez a
virág legdrágább kincse, mégis odaadta
mamája kedveért. Azt is hozzátette,
hogy ha Margitka engedetlen lesz, a vi-
rág rögtön visszaküldetik Petikének, ha

pedig csak duzzog és durczáskodik, a papa mindannyiszor leszakítja a szegfűtőről a legszebb virágot.

E szavak hallatára Petike nagyon sajnálkozó képet vágott, de a kis leány szentül ígérte, hogy a virágnak nem lesz semmi baja, mert ő jól, nagyon jól fogja magát viselni.

Margitka ezután gondosan ápolgató a virágot, nem feledkezett meg Petikéről s igen jól viselte magát. Ha pedig néha mégis megesett, hogy durczáskodni kezdett, a papa fogta az ollót és ment a szegfű felé — s erre Margitka rögtön megtért s abba hagyta a duzzogást.

Hanem egyszer — — egyszer mégis olyan rossz volt a kis leány, hogy semmikép sem akart hallgatni az okos szóra. És mi történt? A papa fogta az ollót és klapp! levágta a legszebb virágot a szegfűtőről. Ah! ekkor sirt ám még igazán Margitka, hanem már hiába! És a papa megparancsolta, hogy a levágott virágot vigye el Petikének.

Ez bizony nagyon keservesen szegyenlős dolog volt, mert hiszen ebből Petikének rögtön tudnia kellett, hogy Margitka rossz volt. De hasztalan, meg kellett tenni! Irulva-pirulva lépett a kis leány Petike elé s mialatt átnyújtá neki a szegfűt, zokogva mondá:

„Nagyon sajnálom . . . hibás voltam . . . de többé nem leszek rossz . . . igazán nem leszek!”

Petike átvette a virágot s ekkor neki is eszébe jutott a mult, a sok baj, melyet engedetlenségével okozott s ő is könyezve mondá:

„Én is rossz voltam, hanem ezentul jó leszek . . . igazán jó leszek!”

Azután még kissé sirdogáltak, de végre megelégteltek s mert komolyan elhatározták, hogy ezentul jól viselik magukat, annál vigabban játszadoztak aztán sokáig.

A M I E V E T K É N K.

(Képpel a czimlapon.)

EVETKE, evetke,
Te kicsi, kedveske
Aranyos állat —
Itt vagyunk nálad,
Ugorjál, kis bohó,
Itt a szép mogyoró,
Étvágygyal edd,
Picziny evet.
Hogy ragyog a szeme,
Farka ficzánköl;
Majd oda, majd ide
Ugrik és tánczol.
Kicsinyke körmével
A magot kivájja
S azután jóízűn
Csím-csamcsog a szája.
Evetke, evetke,
Te kicsi kedveske
Bohókás kis bohó,
Ez a tál mogyoró
Mind a tied
Kedves evet!

TÁNCZ.

(Képpel a 229. lapon.)

MUZSI-muzsi-muzsika,
Szépen húzza Gyurika.
Hege-hege-hegedű
Tinka járja egyedül.

Kedve csakhamar lehül
— Jaj, nem jó így egyedül.
Jöszte Málcsi sebesen,
Járjuk már most kettesben.

Czini-czini muzsika,
Ugrálj, szökelj hopszasza!
Előbb csárdást s azután
Keringőt húzz, Gyuriczám!

ROPPANT KIVÁNSÁG.

ÉDES aranyos mamácskám,
Jaj be szeretlek!
Bohó kis lányodat ugy-é
Te is szereted?

Ha igen, hát a kedvemért
Egedd meg, mama!
Hogy engemet . . . mamájának
Hívjon a baba!

A HÓGÖMB.

MILYEN tömeg, milyen vastag!
Mekkora gombóc, ne ne!
Míntha a világnak minden
Gömbje olvadt vón' bele.

És ennek az óriásnak
Hópehely volt kezdete,
Lám, a kicsiből is nagyot
Teremt az ember keze.

SÁNDORKA ÁLMA.

ÁLMOS kicsi Sándora
A minap mit álmoda?
Azt hogy ott a rózsafán
Ül egy piczurka leány.

S hogy Sándor fölébredé —
De csak furcsa, de de de:
Rózsán termett uj baba
Bölcsőben volt hajuba.

SÜNDISZNÓ ÉS CSALÁDJA.

(Képpel a 237. lapon.)

LAPU alatt fias sünke
Kivül merő tövis, túske.
Ámde a sündisznó is, —
Bár mered rajt' a tövis. —
Csupa szeretet belül
S kis fiainak örül.

F A J D - K A K A S.

PITYMALATKOR, ha kőd úszik
Erdőn, völgyön és hegyen.
A vadász vigyázva kűszik
S loppal előre megyen.

Ott a fenyő tetejében
Hurukkol a siket fajd,
Párját hívó szerelmében
Mégsem hallja ő a zajt.

Nem is hall zajt, nem is sejt bajt
S egyre tánczol az ágon.
Szegény madár, megbánod majd,
Vigyázz, kakas barátom!

S egyszerre csak pif paf! mordul
A vadásznak fegyvere —
A siket fajd, haj! lofordul —
S holtan rogy a földre le.

A MEGTÉRT PAPUCS.

— Mese. —

SZOBA sarkában meghuzódva
feküdt a papucs és elégedetlen
kedve dörmögött.

„Mégis csak nyomoruságos
ez az én életem! Mindig itt meglapulni
a kuczkóban, soha ki nem jutni a szo-
bából sem! És milyen kevésbe vesznek
az emberek! Csak úgy hánynak-vet-
nek ide-oda, legföljebb akkor becsül

meg valaki, ha beteg. Nem is tisztí-
tanak meg, mert hiszen soha sem ju-
tok uri társaságba. Bezzeg máskép
megy csizma komának a dolga! Ő
mindennap sétál szerte a városban, éj-
jel megpihen, reggelre pedig ismét fő-
nyesre tisztítják. Ah, milyen boldog!

Csizma koma, kit a papucs ekké-
pen irigyelt, ott állott az asztal mellett;
egy sovány éhes irnokocska irt az asz-
talnál s hogy kényelmesebben érezze
magát, lehuzta csizmáit. Hallván a pa-

pucs panaszait, a két csizma szomoruan tekintett egymásra s a jobb lábra való így szólt a másikhoz:

„Hallod-e, pajtás, mit beszél az az ostoba papucs? Azt mondja, hogy mi boldogok vagyunk, ő meg szerencsétlen. Valóban nem tudja, mit beszél, nem tudja, milyen jó dolga van neki. Hiszen egész nap, egész éjjel hever, alig van valami dolga. Bezzeg van nekünk; egész nap, kora reggeltől késő estig fáradsunk kell porban, sárban, hóban, a hegyes kövezeten majd agyon koptatjuk magunkat... talpam már egészen átsurlódott, ma-holnap belemegy a víz! Ah, szomorú az élet, mikor szolgálni kell!”

A papucs meglepetve hallotta ezt, de nem szólt semmit.

„Tudod, pajtás,” szólt a ballábra való csizma, „a járás, a kövezet, sárpor s efféle kellemetlenség mind hagyján, ezt valamiképp még megszokja a becsületes csizma; hanem ami a legborzasztóbb, az a tisztítás. Minden reggel bemázolnak subiczkkal s aztán éles szőrű kefével végig kefélnek, hogy szinte azt hiszem, már lemegy a bőröm; még fénylenünk is kell nyomorúságunkban! Ez a rettenetes! Bezzeg gazdánknak, az irnok urnak, — annak jó dolga van! Ah! mily boldog, aki irnok lehet!”

„Én is azt mondom!” sohajtá a papucs.

Az irnok éppen ekkor hegyezte tolát s hátradőlve a székben, nagyot sohajtva dörmögé:

„Hála Istennek, mindjárt este lesz, vége a munkának. Mégis legnyomorul-

tabb élete van a világon az ilyen szegény irnoknak, amilyen én vagyok. Mindenki parancsol s néhány keserves krajczárért szolgálni kell az egész világnak. Ah! a tanácsos urnak, — annak jó dolga van! Akkor dolgozik a mikor kedve tartja, de meg is hizik ám belé! Mily boldog a tanácsos ur!”

Sohajtva fölhozta csizmáit s éppen perczben belépett a potrohos tanácsos és kedvetlenül mondá:

„Irnok ur, a hivatalos óra letelt, ön mehet mulatni.”

Az irnok meghajtá magát és távozott.

„Mily boldog az ilyen irnok!” dörmögé a tanácsos, midőn magára maradt. „Semmi gondja, elvégzi a kiszabott munkát, aztán megy mulatni. Most egyenesen a kocsmába megy s pipázgatva elborozgat pajtásaival. Én pedig törjem a fejemet! Holnapra készen kell lenni a munkának. Így parancsolja a miniszter. Szörnyűség! Napról napról több terhet rónak reánk, de bezzeg nem adnak több fizetést. A miniszter urnak persze könnyű, ő csak parancsol és mi dolgozunk!”

„Sajátságos!” gondolá a papucs. „Hát még a tanácsos is panaszkodik?”

Ekkor kopogás hallatszott az ajtón s az orvos lépett be. A tanácsos eléje sietett és szólt:

„Éppen jókor jön, kedves doktor ur! Roszul érzem magamat, pedig fönn kell maradnom egész éjjel, mert egy igen sürgős munkát el kell készítenem holnapra a miniszter ur számára.”

Az orvos megtapogatta a tanácsos üterét.

„Kedves barátom, önnek nyugalomra van szüksége. Le kell feküdnie és aludnia.“

„Az ám, ha lehetne! Ah mily boldog ember ön, doktor ur! Ön a maga ura, önnek nem parancsol senki. . . .“

Az orvos nagyot nevetett.

„Én a magam ura? Az ám! Szolgája vagyok az egész világnak, éjjel-nappal készen kell lennem, akárki és akárhová hív, még ha jégeső szakad is. Higye el, kedves barátom, nincs gyötrelmesebb élet, mint az orvosé. A hány beteg van a városban, annyian parancsolnak, szidnak, bosszantanak. Ah boldog az, aki a maga ura.“

Az orvos elment s a papucs ilyen formát gondolt:

„Hm! Ugy látszik, mindig többen-többen leszünk, a kik panaszkodunk a mostoha sors ellen.“

Ekkor ismét kopogtak az ajtón s belépett maga a miniszter, mentegőtözve, hogy ily későn érkezik.

„Aha! ez végre aztán ur!“ gondoló a papucs.

„Kedves tanácsos ur,“ szólt a miniszter, „fogjunk hozzá a munkához, ketten talán elkészítjük ez éjjel. Épen most jövök a királytól; ő felsége nagyon rossz kedvű s valóban nehéz helyzetem van vele szemben. Szeretnék már leköszönni hivatalomról, akkor legalább a magam gazdája volnék! Hanem hát nem lehet, ebben a nehéz időben nem szabad cserben hagynom jó királyunkat.“

„Mi baj? mi történt?“ kérdé a tanácsos ijedten.

„Pénzt kell szerezni, sok pénzt, az állam pénztára egészen üres.“

„De hát mire szükséges az a sok pénz? Talán több fizetést kapunk mi hivatalnokok?“

„Oh dehogy! Örüljenek, ha a mostanit megkapják. Háboru van készülöben, az ellenség erősen fegyverkezik, nekünk is készen kell állani, erre pedig sok, nagyon sok pénz kell. Szegény jó királyunknak nincs egy pillanatnyi nyugalma, napok óta nem alszik a sok gond miatt, -- egészen belébetegedett!“

A miniszter sohajtott, a tanácsos is sohajtott; de a papucs nem sohajtott többé, hanem magába térve így gondolkozott:

„Mindnyájan panaszkodnak! Egyik nagyobb ur a másiknál s mégsem boldog egyik sem! Még a király sem tud nyugodni a sok gond miatt!“

E perctől kezdve a papucs nem zugalódott többé sorsa ellen, hanem csöndes megelegedésben élte le napjait a szoba nyugalmas zugában.

A KIS PONY ÉS GAZDÁJA.

(Képpel a 228. lapon.)

KEDVES Forgó bácsi! Van nekünk egy kicsinyke lovunk, nem fából, hanem igazi, élő lovacskánk, ugynevezett ponynk, alig három láb magas. Tulajdonképen Emil testvéremé, ki mult nyáron kapta a papától jutalmul, mert nagyon jó bizonyítványokkal jött haza az iskolából.

Emil kezdetben csak lovagolt a kis lovon, de aztán meggondoltuk milyen jó volna, ha mindnyájan használhatnók; de hát mileányok nem tudunk lovagolni, aztán egyszerre nem is ülhetünk föl többen. Képzelve tehát örömmünket, midőn egy napon apa egy szép kicsinyke kocsit hozott a városból, épen a kis lóhoz illőt. Azóta szorgalmasan kocsikázunk; Emil a gazda, ő hajtja is a lovat s mi már annyira bizunk benne, hogy csöpet sem félünk, ha bármily sebesen is hajt. A szomszéd Bertha néniék kis Laczikája bezzeg nem olyan bátor; minap Emil magához ültette a bakra, de Laczika úgy félt, hogy majd sirva fakadt, pedig a pony csak lépésben ment s mi mindnyájan biztattuk, ne féljen.

Nagyon örülnénk, ha kedves Forgó bácsi lerajzolatná a mi lovacskákat. (Mint látod, megtettem. F. b.) Ezt kérve és remélve maradunk Forgó bácsinak hű kis olvasói

Kerekes Ilka és Margit.

KÖVÉR CSALÁD.

(Keppel 232. 1.)

NYÖF-rof, ott fekszik az emse
S nagyokat fuj, szuszakol.
Olyan kövér s hízik egyre,
Maholnap szük lesz az ól.

Körülötte öt malacza,
Sima, tiszta s oly csecse!
Mégis, mire felnő, furcsa —
Disznó leszen belőle.

KÉT VADÁSZ EGY PUSKA.

KÉT vadász, egy puska
Hej, mégsem bir vele!
Ha jőne atyuska
Az majd segítene.

Bizony segítene —
A nyakatok közé
Nem a fegyvert, hanem
A vesszőt keritné.

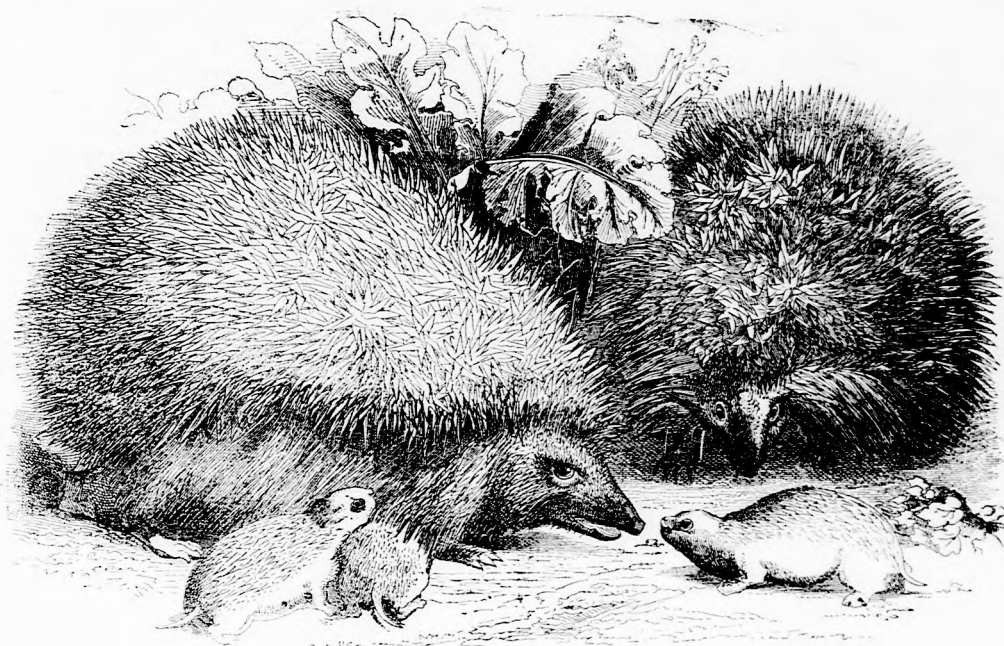
A KIRÁLY ÉS SZOLGÁJA.

EGY király hajdanában megszámlolt szolgálival. És midőn egyikről kitűnt, hogy tíz ezer ezüst pénzzel adós, fizetni pedig nem tud, a király megparancsolta, hogy a szolga és felesége és gyermekei rabszolgák gyanánt eladassanak.

Igy szól egy helyen a szentírás. A zsidók akkoron rabszolgákat tartottak. E rabszolgák többnyire nem zsidók, hanem más nemzetbeliek valá-

nak, kiket rabszolgakereskedők hoztak vagy kik háboruban fogságba kerültek. Voltak azonban zsidók is, olyan szegény szerencsétlenek, kiket még gyermekkorukban adtak el szülőik, vagy kik maguk eladták magukat, midőn nagy szükségök volt pénzre, vagy adósságukat nem tudták megfizetni. A zsidók törvénye szerint azonban a rabszolgát

csak hat esztendőre lehetett venni és eladni. A hetedik esztendőben a szegény rabszolga minden akadály nélkül elmehetett, szabad volt. Hanem ha a rabszolgának ura adott feleséget, az asszony nem mehetett el férjével és ezért aztán sok szegény rabszolga nagyon szerencsétlen lett, mert ha nem akart megválni nejétől és gyermekeitől, a bíróhoz

SÜNDISZNÓ ÉS CSALÁDJA. (Lásd a 231. t.)

kellett mennie s ott keresztül furták füleit és így aztán örökre rabszolga maradt. Láthatni, hogy rabszolga gyanánt eladni nagy szerencsétlenség volt.

Az a király azonban, kiről a szentírás szól, nagyon jószívű volt. Midőn az a szolga hallotta, hogy őt rabszolgának akarják eladni, és nem csak őt, hanem nejét és gyermekeit is, kétség-

beesetten borult a király lábaihoz és így könyörgött:

„Légy irgalmas oh király! Ha csak rövid ideig is vársz, megfizetem a pénzt.“

És a király irgalmas volt, nem sürgette az adósság megfizetését, sőt magában föltette, hogy nem is fogja kívánni soha, odaajándékozva végkép a szolgának.

Mikor a szolga ily jóságot tapasztalt, nem kellett volna-e neki is jóságra, szelidségre hajlítani lelkét, nem kellett volna-e így gondolkoznia: „Megbocsátották az én vétkeimet, én is megbocsátok az ellenem vétetteknek!“ Hanem, fájdalom, nem gondolkozott így. Alig ért ki az utcára, találkozott egy emberrel, ki adósa volt 100 fillérrel. Rög-tön megfogta és követelte, hogy fizessen.

És épen úgy mint elébb ő a király előtt, most a szegény ember ő előtte borult le és könyörgött, hogy csak kis ideig várjon, megfizeti tartozását. De hiába könyörgött, a köszívű szolga biróhoz vitte és börtönbe csukatta, ott akarván őt tartani, míg csak nem fizet. Az már elfeledte, hogy ő a királynak ezerszer többel tartozik és még is kegyelmet nyert.

Hanem a gonosz lelkű embert utólérte a büntetés. A király híret vette az eseménynek és nagyon megharaguvék. Magához hívatta a szolgát és így szólt hozzá:

„Oh te nyomorult szolga! A te könyörgésedre én elengedtem neked egy nagy tartozást; és te nem tudtál irgalmazni egy szegény embernek? Nem vagy érdemes kegyelmemre.“

És a király visszavonta kegyelmét s mert a szolga nem tudott fizetni, átadta a bakóknak, kik az akkori szokás szerint a foglyokat lánczra verték, aztán ütötték, kintózták, míg csak a fogoly neje vagy rokonai ki nem fizették a tartozást.

Pedig csak azt kellett volna e szolgának szem előtt tartania: Ne tedd

másoknak, amit nem kívánsz, hogy neked tegyenek.“

Tartsuk ezt mi is mindig emlékezetünkben!

ÜGYES FELELET.

EGY püspök, ki nagy barátja volt a gyermekvilágnak s gyakran eljárt az iskolába, egy alkalommal egy szegényes falusi iskolában tett látogatást s kérdezgette a gyermekeket a természetrajzból. Fölvett egy kövecskét s kérdé:

„A természet melyik országába tartozik e kövecske, kis fiam?“

„Az ásványországba,“ feleltek egyszerre többen.

„Hát az a veréb ott az ágon?“

„Az állatországba,“ mondák ismét mindnyájan.

„Hát ez a szép rózsza?“

„A növényországba.“

„Hanem hát, — én melyik országba tartozom?“ kérdé aztán hirtelen a püspök.

Erre hirtelen nagy csönd lett, — a gyermekek zavarba jöttek, ilyen kérdésre nem voltak elkészülve. Egyszerre azonban fölkelt egy egészen kicsinyke leány és szólt:

„Én tudom?“

„No's, mondd meg, hova tartozom?“

„Isten országába.“

A püspök meglepetve tekintett a kis leányra, ki gyermeteg egyszerűségében oly szép és ügyes feleletre talált. Meg is dicsérte s értékes gyűrűt adott neki emlékül.

A MI CSACSINK.

EDVES Forgó bácsi! A „Kis Lap“-ban, melynek én szorgalmas olvasója vagyok, minapában olvastam egy jámbor béketűrő csacsiról, mely nagy megadással végez naphosszat egy igen unalmas munkát: hajtja a kut kerekét. Mindjárt akkor eltökéltem, hogy majd irok én Forgó bácsinak egy egészen más természetű csacsiról és most, hogy a karácsonyi szünidőkben otthon voltam s ismét játszottam kedves csacsimmal, be is váltom ígéretemet.

Az a csacsi tudniillik az enyém és Sándor öcsémé s nyáronként, vagy ha karácsonykor és husvétkor hazamegyünk, csacsi koma a mi legkedvesebb játszótársunk. Hanem bizony nem mondhatnám, hogy szelidsége és türelme valami tulságos nagy volna; talán unalmas is volna, ha úgy volna. Épen az mulattat minket, hogy csacsink rettentően makacs és akaratos és sokszor nagy derűtlenség között egy óráig is elbajlódunk, míg megteszi, amit akarunk. Sándor öcsém ügyesebben tud lovagolni, vagyis inkább szamaragolni mint én; rendesen tehát ő ül a számárra és én vezetem. Hanem a mező közepén csacsi koma egyszerre megáll s nem akar mozdulni. Huzom a kantárnál fogva, Sándor üti a bottal, — hiába, a csacsi megfeszíti két első lábát és nem mozdul. Ekkor botot veszek s hátulról ütöm, két kézzel is tolom, — hiába, míg neki magának nem tetszik, nem indul. Mikor aztán mi már belefáradtunk, csacsi koma hirtelem jobbra gondolja magát s nagy hetykén megindul és úgy szalad, hogy sokszor alig bírok utána menni.

Azonban ez még hagyján, minket habár akaratos kodva, de mégis csak elvisz a hátán; hanem jaj az idegen fiu-

nak, ki rá mer ülni! Addig rugdalózik, hányja-veti magát, míg az idegen lovag egyszerre földre potytyan, csacsink pedig jókedvűen tova koczog.

Mikor mi otthon vagyunk, pompás dolga is van csacsi barátunknak; annyi abrakot kap, a mennyit csak kíván s nem dolgozik semmit, csak játszik velünk. Míg távol vagyunk az iskolában, addig persze kissé kevésbé mulatságos az élete, a majorságban kell dolgoznia s ugyancsak lesóványkodik. Most karácsonykor is bizony rossz bőrben találtuk. Hanem majd a nyáron, ha hazamegyünk, ismét meghizlaljuk és ha valami furcsát csinál, majd megírjuk kedves Forgó bácsinak. Addig is maradok

hű kis olvasója

Nagy Elek.

A MI FÜRGENCZÜNK.

(Képpel a 240. l.)

MONDJÁTOK csak, valjon ki az?
Mindenütt van és sehol.
Az abroncon ugrik által,
Lapda után fut s csahol.

Ki az, aki a kezünket
Megcsókolja csinosan?
S ha sétálunk hol előre
Hol meg'nt hátra rohan?

Ki cibálja meg ruhánkat,
Czipőnk ki harapja meg?
Parancsunkra ki nem moccan
S még a farka sem remeg?

Ki falja föl a levesét
Takarosan, szeny nekül;
S mikor mi ebédlünk, szépen
Az asztal alatt csücsül?

Ki szelid és mégis vidám,
Ki szeles és mégis hű.
Ki komoly és mégis minden
Játéknál van legelül?

Valamennyi állat közül
Valjon ki a kedvenczünk?
Ne is kérdjétek, barátim —
Az a mi kis Fürgenczünk.

A MI FÜRGENCZÜNK. (Lásd a 239. l.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Pest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyvmdai műintézetében Pesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.